

Στους δρόμους ἀλιχτοῦνε τὰ σκυλιά.

Στὶς γωνιῆς τῶν σπητιῶν βρίσκονται φωτιῆς πού καί-
νε τὰ ροῦχα τῶν ἀρρώστων.

Μιά βρωμα καμένου πανιοῦ ἀναδίνεται ἀπὸ κεῖ κι ὁ
καπνὸς χάνεται στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Σιωπή.

Ἄραγε ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ σιωπὴ, ἀπ' αὐτὸ τὸ σκο-
τάδι θὰ γλυκοχαράξει μιὰ αὐγὴ χρυσοστέφανη;

Ἄραγε μερικοὶ ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς καταδικασμέ-
νους ἀνθρώπους θὰ δοῦνε αὐτὴν τὴν χρυσοστέφανη αὐγὴ,
νὰ τοὺς ραίνει μὲ κόκκινα ρόδα;

Ὡς τόσο ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀκούεται βαρὺ νὰ ταρα-
ζει τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας τὸ ἀργό, μελαγχολικὸ καὶ μονό-
τονο περπάτηγμα τοῦ μαύρου καβαλλάρη.

ΗΛΙΑΣ ΧΑΤΖΗΛΙΑΣ

(ΑΛΗΤΗΣ ΖΑΙΛΙΑΣ)

ΣΙΓΟΜΙΛΗΜΑΤΑ

X

Λυπητερὰ ἀντηχοῦνε στὴν κοίφια μου ψυχὴ
τὰ λόγια σου.

Κι ὅταν δὲν μιᾶς ἢ σιωπὴ σου—πιὸ φλύαρη—
μὲ παιδεύει.

Ὁρκίζεσαι μὲ ὄρκους φριχτοὺς πὼς μ' ἀγαπᾶς
καὶ γὰρ τοὺς νοιώθω στεῖρους

Κι ὅταν δὲν τοὺς λές, ὅταν δὲν τοὺς ἀκούω
ἢ ἀμφιβολία μὲ πνίγει.

Διατείνεσαι πὼς ἔμεινες ἀγνή, ὅλη δική μου,
καὶ γὼ ἀδιάφορος μένω
Κι ὅταν ἡ ὑποψία μου μοῦ περνᾷ πὼς δὲν λὲς ἀλήθεια
ὁ πόνος μοῦ σφίγγει τὴν ψυχή.

Θὰ ἤθελα ἀφρόντιστα, μὲ πίστη δυνατὴ
σὲ σένα νὰ γύρω
Κι ὅταν ἡ ἀπαλὴ στιγμή πλησιάζει
ἄγνωστος φόβος μὲ κρατεῖ.

ΧΙΙ

Ἡ φωνὴ τοῦ πουλητῆ ἀνεβαίνει καὶ γεμίζει τὴ μικρὴ
καμαρὴ μου.

Θεὲ μου! τί βραχνὴ πὸν εἶν' ἡ φωνὴ τοῦ κάθε που-
λητῆ.

Ἔλα πουλιοῦνται στοὺς δρόμους! Καὶ σὺ διαβάτη
πὸν περνᾷς δίχως νὰ ξέρεις, γιατί ζεῖς καὶ ποῖος εἶναι ὁ
σκοπὸς σου καὶ σὺ πηγαίνεις κάπου κάτι νὰ πουλήσεις (τὴν
ἀξιοπρέπειά σου ἢ τὴν συνείδησή σου;) κι ὅλα στοὺς δρό-
μους πουλιοῦνται κι ἡ ζωὴ μας, κι ἡ σκέψη μας, κι ἡ ὁμορ-
φιά μας.

Ἔλα πουλιοῦνται!

Ἡ φωνὴ μου, φωνὴ τοῦ πουλητῆ, βραχνὴ ἀκούεται :
"Ανθρώποι πουλῶ, ἔλατε σὲ μένα, πουλῶ ὅτι δὲν ἀγορά-
ζεται :

τὴν καλωσύνη.

ΠΟΛΥΣ ΜΟΔΙΝΟΣ